

V českém slově „náboženství“ slyšíme jako základ slovo „Bůh“. Většina jazyků to tak nemá. Většinou totiž používají slova odvozená z latinského Religio, které nemá ve svém základu Boha, ale spíše závazek. Proto můžeme mluvit o jakýchsi náboženských neboli religiozních prvcích i v případě, kde se o přímou úctu k Bohu nejedná.

Za prvé je třeba zdůraznit, že náboženství je přirozená, lidská činnost. Chápeme ji jako součást spravedlnosti, která se snaží „dát každému, co mu náleží“. Náboženství znamená dávat to, co náleží Bohu nebo bohům, či obecně řečeno transcendentní skutečnosti. Může to znamenat oběti, modlitbu, čas společného slavení apod. Jinak řečeno, jde o jakýsi závazek něco vyznávat, nějak se chovat a v něco doufat.

Na světě existuje mnoho různých náboženství. O některých z nich říkáme, že jsou světová, protože jsou velmi rozšířená, nebo mají hodně zastánců (křesťanství, židovství, islám, buddhismus apod.). O některých říkáme, že jsou zjevená, což zde neznámá, že opravdu pocházejí z Božího zjevení, ale že samy o sobě tvrdí, že jsou plodem nějakého zjevení, nejčastěji posvátné knihy. Některým zase říkáme přirozená náboženství, protože se nehlásí k žádnému nadpřirozenému zdroji. Jen o jednom však vyznáváme, že je náboženstvím pravým. Je to křesťanství. Jskutečně zjevené, ale není to jednoduše „náboženství

Přesnější je mluvit o „náboženství Božího slova“, neboť Božím Slovem je Ježíš Kristus (srov. Jan 1), Bůh, který se stal člověkem. Bez Boha, který nám v Duchu svatém pomáhá porozumět, by sama Bible byla mrtvou literou. Křesťanství ostatní náboženství nepřijímá (s židovstvím je to složitější, ale to zde nyní nechejme stranou), ale k jejich členům přistupuje s úctou podle toho, jak se v daných náboženstvích odráží pravda, jejíž plnost je v křesťanství. Jak je zřejmé, je rozdíl mezi náboženstvím a vírou. Náboženství je ve svém základu přirozená věc, přičemž u křesťanství je Bohem povýšeno k plnosti do roviny nadpřirozené. Náboženská víra je naproti tomu Božím darem, který k člověku přichází shůry. Lze tedy přesně vzato mluvit o nekřesťanských náboženstvích, ale v pravém slova smyslu nelze mluvit o nekřesťanské víře.

zdroje/doporučená četba

Tit 1, 1–3: Pavel, Boží služebník a apoštol Ježíše Krista, poslaný k tomu, aby Boží vyvolené přivedl k víře a k poznání pravdy našeho náboženství, aby měli naději na věčný život, jež slíbil pravdomluvný Bůh před věky, a ve svůj čas zjevil své slovo v kázání, které mi bylo svěřeno z rozkazu našeho Spasitele Boha.

Katechismus katolické církve 108, 285, 842-843